

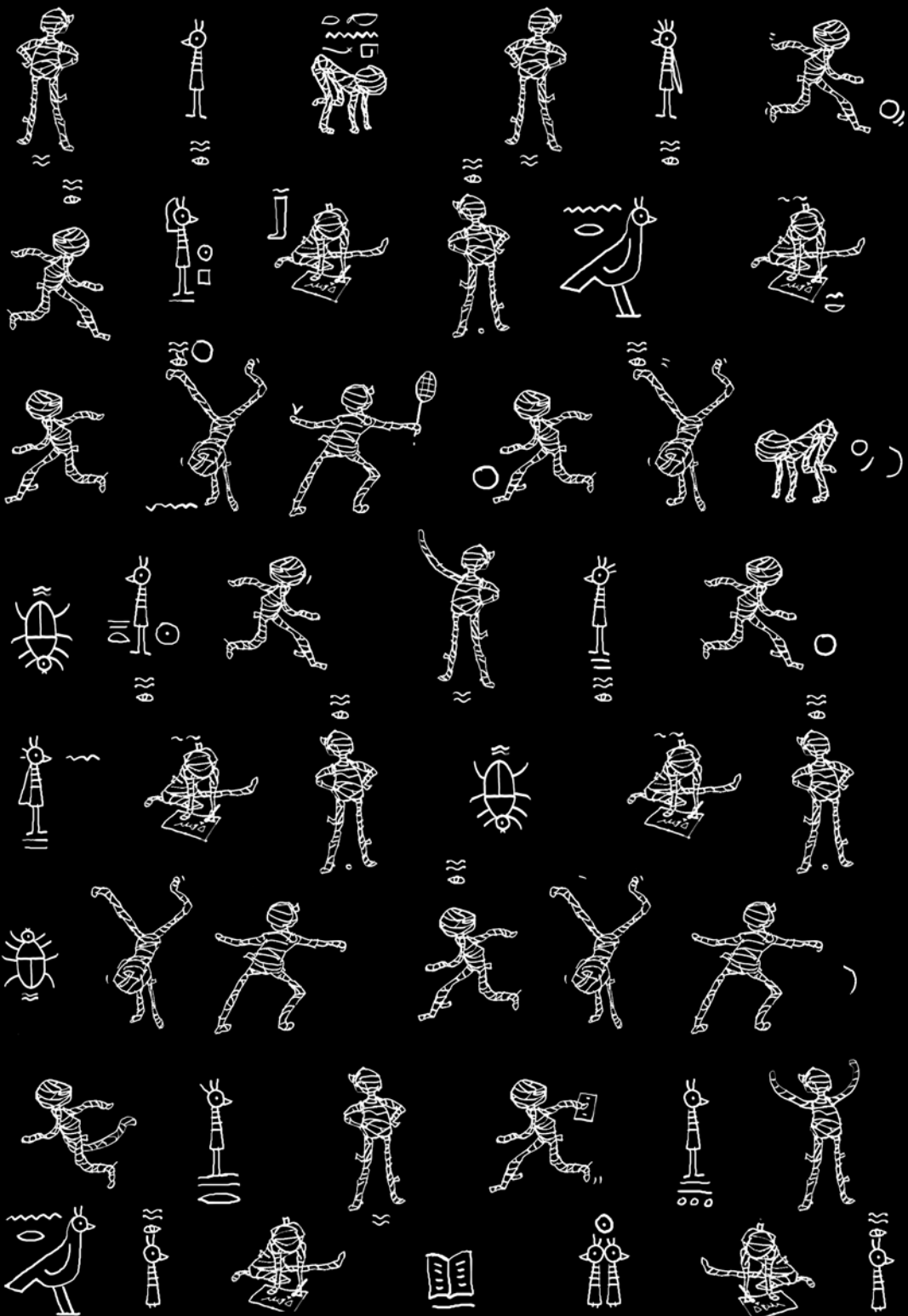

TOSCA MENTEN

MUMIJA

DUMIS

IR SEBEK-RA KAUKĒ

**MUMIJA
DUMIS**
IR SEBEK-RA KAUKĖ

Versta iš:
Tosca Menten
DUMMIE DE MUMMIE EN
HET MASKER VAN SEBEK-RA
Van Goor, Houten, 2012

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© *Van Goor / Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv*, Nyderlandai, 2012

© Tekstas, Tosca Menten, 2011

© Iliustracijos, Elly Hees, 2011

© Viršelis, Jonas Liugaila, 2019

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum*,
Hautenas, Nyderlandai.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Antanas Gailius, 2019

© Leidimas lietuvių kalba, leidykla „Niekio rimto“, 2019

ISBN 978-609-441-574-6

TOSCA MENTEN

MUMIJA

DUMIS

IR SEBEK-RA KAUKĖ

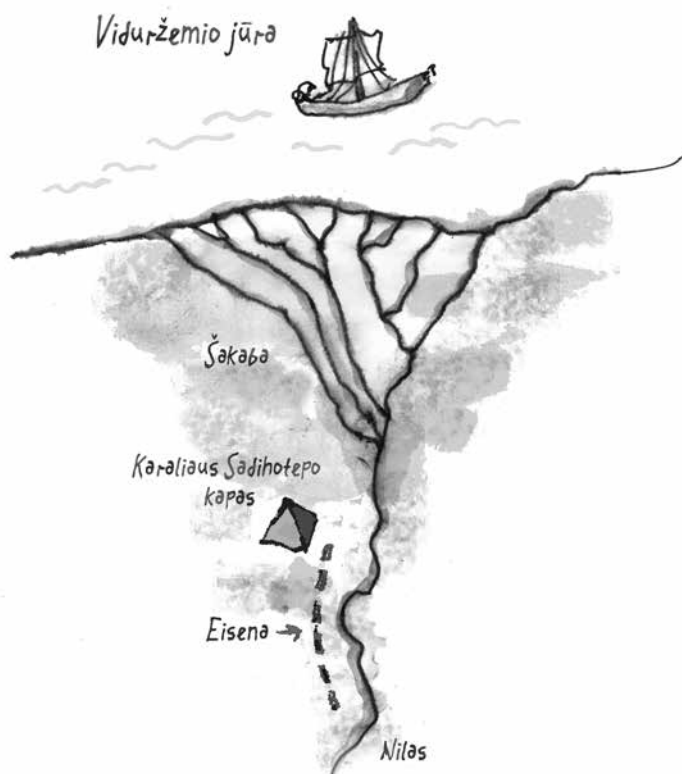
Iliustravo Elly Hees

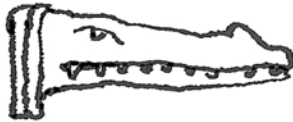
Iš nyderlandų kalbos vertė Antanas Gailius

Vilnius
2019

SKIRIU VIŠIEMS
DUMIO GERBĖJAMS

EGIPTAS

Pirmieji Achnetuto I valdymo metai

Darvišis jojo ant savo asilo Nilo pakrante.

Didžioji piramidė žvilgėjo vakaro saulės šviesoje. Papėdėje stovėjo eisenos vežimai.

Rytoj turėjo prasidėti Nilo šventė. Tai buvo gražiausia metų šventė su gausybe muzikos, šokių ir gardžių valgių. Ir, žinoma, eiseną.

Nušokęs nuo asilo, Darvišis apsižvalgė ir įlipo į pirmąjį vežimą. Tai buvo karaliaus vežimas. Rytoj jo tėvas sėdės soste, ir visi žmonės mojuos jam. O paskui Darvišis pats bus karalius...

Aplink sostą buvo išdėliotos Nilo dovanos: džiovintos žuvis, derlingojo krašto javai ir datulės. Vežime gulėjo auksinė krokodilo kaukė. Tai buvo Sebek-Ra, vandens dievo galva. Hepsetsutas pats nukalė kaukę, o Darvišiui buvo leista žiūrėti. Rytoj, vykstant eisenai, kaukė stovės ant pjedestalo vežimo priešakyje. Paėmęs ją, Darvišis atsargiai užsidėjo ant galvos. Kaukė buvo sunki ir slėgė pečius.

Ūmai priešais jį išdygo Hepsetsutas.

– Ką čia veiki? – paklausė vyriausiasis žynys.

Darvišis išsigandęs vos nenumetė kaukės. Pirmasis vežimas buvo draudžiama vieta – į jį galėjo lipti tik karalius ir vyriausiasis žynys.

– Atėjau piešti Sebek-Ra skirto piešinio, – skubiai sumelavo jis.

– Nemeluok, Darviši, tu tiesiog smalsavai, – griežtai tarė Hepsetsutas.

– Todėl, kad esu vaikas, – teisindamasis atsakė Darvišis, – o mano tėvas yra karalius Achnetutas.

– Tssss, – sušnypštė Hepsetsutas rodydamas į atsainiai atžingsniuojantį sargybinį.

– Kodėl turiu tylėti? Aš tikrai nebijau, – pasakė Darvišis.

– Gaila, kad nebijai, – sukuždėjo Hepsetsutas. – Ateityje bijoti teks dažnokai.

– Bijoti? Man?

– Taip. Kai bijai, esi atsargesnis! Ir tai protinga. O gal nori būti kvailys?

– *Aš ne kvailys!* – pasipiktinęs šūktelejo Darvišis.

– *Tada tylėk!* – sušnypstė senasis draugas.

Hepsetsutas su Darvišiu užsiglaudė už sosto ir nuščiuvo. Sargybiniui dingus iš akių, jiedu liko ten sėdėti, ir Hepsetsutas viską papasakojo Darvišiui apie Nilo šventę, paskui ir apie patį Nilą – kaip derlingoji upė radosi iš Sebek-Ra su krokodilo galva prakaito.

– *Ar galėsiu rytoj dėvėti kaukę?* – paklausė Darvišis.

– *Ne. Ji per sunki,* – atsakė Hepsetsutas.

– *Tikrai išlaikysiu. Žiūrėk.*

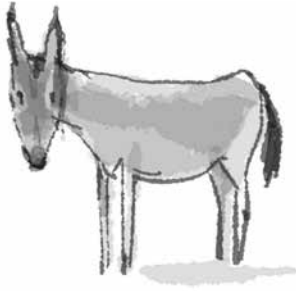
Darvišis vėl užsidėjo auksinę kaukę.

– *Laikosi kuo puikiausiai,* – pamelavo jis.

Hepsetsutas dvejojo.

– *Gera, – pasakė, – rytoj dėvėsi kaukę. O dabar pargabensiu tave namo.*

Tuo metu jau spėjo sutemti. Užsiropštęs ant asilo, Darvišis pažvelgė į kairę, kur mėnulio šviesoje žvilgėjo Nilas. Rytoj jis dėvės Sebek-Ra kaukę. Jis jau dabar tuo didžiavosi.

1 SKYRIUS

Į MOKYKLĄ – RAITOMIS ANT AKILOS

Pirmadienio rytą Gosas su Dumiu anksti nulėkė į ganyklą už namų. Patvoryje jų jau laukė ΛΚΙΛΛ. Asilą Dumis gavo iš karalienės dovanų gimtadienio proga, ir jiedu su Gosu visą savaitgalį ant jo jodinėjo.

Dumis vienu šuoliu užšoko ΛΚΙΛΛ ant nugaros.

– Ghop! Ghop! Drožk! – paliepė asilui.

Tačiau papurtęs galvą ΛΚΙΛΛ liko stovėti kaip įbestas.

– Jam nesinori eiti, – išsiviepiė Gosas.

– Turi eiti, – pasakė Dumis. – Arba jis bus drūtas asilas.

Mokykloj vėl turės visą dieną stovėti. Ghop, ghop, pirmyn!

ΛΚΙΛΛ pajudėjo, ir Gosas, skubiai užsiropštęs ant asilo, įsitaisë Dumiui už nugaros.

– Ar sakei „į mokyklą“? Juk neketini jo į mokyklą imtis? – sukikeno jis.

– Žinoma, ketinu, – atsakė Dumis. – Mano ghimtadienio dovanėlė, ją visada ghalima imtis su savimi. Ghop! Ghop! Šiūūū! Traukis iš kelio, karve!

– I-a-i-aa! I-a-i-aa! – subliovė.

– Karvė nesupranta! Turi sakyti „Šiūūū!“ – pataisė jį Dumis.

– I-a-i-aa! I-a-i-aa! – vėl subliovė.

Karvės tiesiog stovėjo kur stovėjusios, ir ΛΚΙΛΛ aprisnojo jas aplinkui. Apsukus kelis ratukus, Dumis pasuko ΛΚΙΛΛ prie tvoros. Keliu jie parjojo į savo kiemą.

Išgirdęs juos, Klasas išėjo laukan.

– Ką čia veikia asilas? – paklausė jis. – Judviem tuojau reikia į mokyklą, o aš nenoriu jo visą dieną laikyti kieme. Greičiau varykit jį atgalios.

– ΛΚΙΛΛ eis su mumis, – atsakė Dumis.

– Ką sakai?

– Sakei, ghaliu pasiimti kartelį, tai noriu šiandien.

– Kada aš taip sakiau?

– Per mano ghimtadienį. Sakei: asilas yra karalienės dovanėlė, o ji yra viso krašto viršininkė, ir tada panelė Frik nepyks. Ar jau vėl pamiršai?

– Tai buvo tik pokštas, – užprotestavo Klasas.

– Manau, kad gheras pokštas, – tarė Dumis. – Einu pasiimti žolės į savo priešpiečių dėžutę.

– Jokių kalbų, – pasakė Klasas. – Nenoriu pyktis su panele Frik. Opa, opa, į ganyklą!

Bet Dumis pririšo asilą prie medžio.

– Su ta bjauria moteriške aš jau pykstuosi. Imsiu asilą arba išvis neisiu. Sėdėsiu visą dieną medyje.

Užsiropštęs aukštyn, jis įsitaisė pačioje vainiko viršūnėje.

– Ar ghalėsiu? – sušuko pavojingai siūbuodamas į visas puses.

– Ne, – vartydamas akis nukirto Klasas. – Ir lipk žemyn! Gosas prapliupo kvatotis.

– Tikrai taip sakei, tėt, – patikino jis. – Ir visi vaikai visados nešasi į mokyklą gimtadienio dovanėles.

– Bet juk ne asilus? – paklausė Klasas.

– Kad asilo niekas niekados negauna, – atsakė Gosas.

– Tai kodėl mes gaunam? – suvaitojo Klasas.

Dumis pakibo žemyn galva.

– Jūsų krašto karalienė kalta. Tai ar ghaliu?

– Liaukis, tėt. Tiesiog nusijuok, – nuramino Gosas.

– Po šimts skustablauzdžių! Na, gerai! – riktelėjo Klasas aukštyn. – Bet ne todėl, kad sėdi medyje.

Dumis pasileidęs dribtelėjo į žolę Klasui prie kojų.

– O tuomet kodėl? – paklausė.

Klasas skubiai žvilgtelėjo, ar Dumis tebėra nesubiręs.

– Todėl, kad tai iš tikrųjų geras pokštas, – nusijuokė jis. – Tiesą sakant, norėčiau ir pats eiti. Norėčiau pamatyti jos veidą.

– Aš nenoriu matyti, – tarė Dumis. – Veidas žiauriai bjaurus.

– Na na, lyg pats būtum gražuolis, – sušnypštė Klasas.

– Bet mano pasturghalis – ne asilo. Panelės Frik užpakalis dreba visai kaip ΛΚΙΛΟΣ.

Dabar jau Klasas prunkštelėjo.

– O tu toks pat užsispyręs kaip jis. Ir smirdi dar bjauriau. Mikliai išsipurkškit oro gaivikliu, kitaip nė kąsnio nenurysiu.

Gosas išpurškė Dumį ir papusryčiavo su Klasu. Tada Dumis su Gosu stvėrė savo kuprinėles ir priešpiečių dėžutes. Gosas pasiėmė dviratį, o Dumis užlipo ant asilo.

– Ghop! Ghop! – šūktelėjo jis.

Klasas vėl persigalvojo: bent triskart pasakė, kad panelė Frik netrukus tikrai sprogs, ir jie bus prisivirę košės.

– Nusproghusi košė man nebaisi, – gūžtelėjo pečiais Dumis.

– Okei, tada perduok linkėjimų tai sugižėlei, – atsiduso Klasas.

– Ką reiškia „perduoti linkėjimų“?

– Tai reiškia, kad apie ją galvoju.

– Tikrai ghalvoji? Tada tau ne visi namie, – pasakė Dumis.

Klasas nesusilaikęs nusijuokė.

– Teisybė. Verčiau neperduok tų linkėjimų, – paprašė. – Iki popietės.

Dumis pavarė ΛΚΙΛΛ į kelią, o Gosas leidosi greta jo važiuoti dviračiu. Netrukus paaiškėjo, kad jis būtų lygiai taip pat sėkmingai galėjęs ir pėsčiomis eiti, nes ΛΚΙΛΛ vis stabčiojo – kartais žolės paėsti, bet dažniausiai todėl, kad tiesiog užsigeisdavo pastovėti.

– Ar jis negali eiti greičiau? Taip dar pavėluosim, – susirūpinęs tarė Gosas.

– Jis neklauso! Ghop! Naghi, judinkis! – paliepė Dumis.

Tačiau ΛΚΙΛΛ darė, ką norėjo, ir tik po pusvalandžio jie įžengė į Polderdamą. Tolumoje pasigirdo mokyklos skambutis.

– Dabar tikrai pavėlavom, – burbtelėjo Gosas.

Skubiai įvažiuavęs į tuščią aikštę ir pastatęs dviratį prie stovo berniukas apsižvalgė. Vis labiau ėmė atrodyti, kad joti į mokyklą asilu buvo prasta mintis. Jie ne tik pavėlavo, bet ir neturi kur dėti to gyvulio, kol vyksta pamokos. Juk prie dviračių stovo nepririši.

– Jį reikia paleisti ten, į pievą, – nusprendė Dumis ir ntempė ΛΚΙΛΛ į žolės plotelį po panelės Frik langu.

– Ne, ten eiti draudžiama, – užprotestavo Gosas. – Be to, ji išsyk pamatys ir visai nusprogs.

– Bus didelis bum. Tik neišsighąsk, gherai? – perspėjo Dumis ΛΚΙΛΛ.

Jis ėmė rišti asilą prie tvoros, o Gosas neramiai žvalgėsi į langą. Panelės Frik kambarėlis dar buvo tuščias, bet jeigu jie čia neprisišauks bėdos, tai tada ir niekur kitur!

– I-a-i-aa! I-a-i-aa!

– To tetrūko.

– Tsss! – sušnypštė Gosas.

Dumis pamojavo ΛΚΙΛΛ, ir jiedu su Gosu nubėgo į klasę.

– Labas rytas, berniukai. Pramiegojot? – paklausė mokytojas Krabelis.

– Ne. Kaltas ΛΚΙΛΛ – vis stabčiojo, – paaiškino Dumis.

– Negi ant ΛΚΙΛΟΣ atjojai į mokyklą? – netikėdamas paklausė Ebis. – Kur jis?

– Ganosi žolėje po panelės Frik langu.

– Tikrai? Juk ji mirtinai persigąs, – sukikeno Ebis.

– Gal ji pirma nusproghs, – atsakė Dumis. – ΜΛΛΣΗ!!
Tai būtų tikrai gheras rytas!

Keli vaikai prapliupo kvatoti, bet mokytojas Krabelis pabarbeno į stalą.

– Dumis! Tokių dalykų apie mūsų mokyklos vadovę kalbėti nevalia, – griežtai tarė jis. – Greičiau traukis aritmetikos sąsiuvinį ir pradėdam.

Mokytojas mirktelėjo Gosui, lyg mintis apie nusprogimą jam būtų pasirodžiusi gera, ir Gosas su palengvėjimu atsakė tuo pačiu. Mokytojui Krabeliui panelė Frik atrodė tokia pat

siaubinga kaip ir jiems. Prireikus jis visados jiems padėtų. Gosas išsitraukė sąsiuvinį ir čia pat vėl paleido jį iš rankų.

– I-a-i-aa! I-a-i-aa! I-a-i-aa!

Asilo balsas skambėjo taip garsiai, lyg ΛΚΙΛΛ stovėtų klasėje.

Po akimirkos durys staiga atsidarė, ir į klasę įsistebeilijo panelė Frik. Ji išsyk parodė pirštu į Dumį.

– Ką čia veikia asilas? – sušnypštė ji.

– Tai ΛΚΙΛΛ. Mano, – atsakė Dumis.

– Taip ir maniau. Bet ką tavo asilas veikia mano pievoje?

– Laukia, kol vėl pasiimsiu jį į namus. Tai mano naujas dviratis.

– Naujas dviratis? – visa persimainiusi iškošė panelė Frik. – Kas į mokyklą joja ant asilo? Gal jūs taip darote Egipte, bet tik ne čia. Išvesk tą gyvulį. Tučtuojau!

– Žinoma, tai ne dviratis. Pasakiau gherą pokštą, – pasipiktinęs tarė Dumis. – Asilas yra karalienės dovana mano ghimtadieniui. Ghimtadienio dovaną visi ir visados ghali atsinešti. Aš irghi, kitaip bus nesąžiningha.

Panelė Frik žioptelėjo, bet nesugalvojo, ką atsakyti.

– Ar jūs apie tai žinot? – paklausė ji mokytojo Krabelio.

– Dumis tikrai gavo asilą gimtadienio proga. O dovanas galima atsinešti į mokyklą, ypač jeigu jos nuo mūsų karalienės, – kuo nekalčiausiu veidu atsakė mokytojas Krabelis. – Manau, Dumis neturėjo piktų kėslų. Bet čia bus tik vienas kartas, Dumī.

Panelė Frik sudvejojo, o Dumis staiga pratrūko:

– Vieną kartą? Karalienė sako, ghaliu visą savaitę! Karalienė kaip valdovė sako, kad ΛΚΙΛΛ ghali eiti į mokyklą. Karalienė yra mano draughė ir viso krašto viršininkė.

– O aš šios mokyklos viršininkė! – rėžė panelė Frik. – Čia ne zoologijos sodas. Šiandien gali palikti jį ten ganytis. O rytoj vėl atvažiuosi nyderlandišku dviračiu. Pasakyk tai savo dėdei.

– Dėdės vardas Klasas. Jis sako, kad negalvoja apie rūgštėlę, todėl linkėjimų neghausit.

– Ką?

– Aš čia niekuo dėtas, – gūžtelėjo pečiais Dumis.

Panelė Frik ėmė šniokštuoti, o jos šnervės šiurpiai išsiplėtė.

– Visi prie darbo! Ir daugiau nieko nenoriu girdėti apie tą gyvulį.

Apsigręžusi ji užtrenkė duris paskui save.

– I-a-i-aa! I-a-i-aa! – subliuvo ΛΚ|LΛ.

Jie pradėjo skaičiuoti, bet Gosas pirmiausiai klausėsi ΛΚ|LΛ. Asilas vis bliovė, kartais net po dešimt kartų iš eilės.

– Kas jam galėtų būti? – tykiai paklausė Gosas.

– Ghal nori gherti, – sugalvojo Dumis.

– I-a-i-aa! I-a-i-aa! I-a-i-aa! I-a-i-aa!

– Kaip galima dirbti tokiam triukšme? – pasiskundė Ana Lisa.

– Tai ne triukšmas. Tai smaghus pasikalbėjimas, – atsakė Dumis. – Mano krašte tai normalu. Kai joju ant jo, mudu visą laiką apie viską kalbamės.

– Tai tavo krašte žmonės dar vis jodinėja tokiais šlykščiais asilais? – ėmė tyčiotis Ana Lisa, lyg būtų išgirdusi pačią didžiausią kvailystę.

– Asilas ne šlykštus! – užprotestavo Dumis.

– Asilai smirdi, – bjaurėjosi Ana Lisa.

– Dabar jau gana, Ana Lisa. Patylėk, – griežtai tarė mokytojas Krabelis.

– Aš? Tegu tas šlykštus asilas patyli, – įžūliai atrėžė Ana Lisa.

Dumis pašoko, bet mokytojas Krabelis jį aplenkė.

– Sėskis, Dumis, – paliepė jis. – O tu, Ana Lisa, užsičiaupk. Gal per pertrauką nori likti klasėje?

Ana Lisa nieko neatsakė, tik pažvelgė triumfuodama į Dumį, lyg būtų sumaniusi kokį naują būdą jį erzinti.

Tai nežadėjo nieko gera. Gosas vėl pradėjo spręsti uždavinių, bet ΛΚΙΛΛ bliovė vis garsiau, kol jau niekas nebeįstengė dirbti. Ebį suėmė nesuvaldomas juokas, juo užsikrėtė ir pusė klasės. Net mokytojas Krabelis nebeištverė.

Dumis pakilo.

– Einu nutildyti, – pasakė eidamas pro duris.

Po valandėlės bliovimas liovėsi, ir Dumis sugrįžo.

– Sutvarkiau, – nusišaipė jis. – ΛΚΙΛΛ vis žiūri į langą, mato panelę Frik ir baisiausiai persighąsta. Bet dabar apghrėžiau ΛΚΙΛΛ į ghatvę, ir jis išsyk nutilo.

Ebis prunkštelėjo, bet mokytojas Krabelis vėl pabarbeno į stalą. Laimei, po to stojo tylą, ir visi vėl galėjo normaliai dirbti.

Dumis ne kažin ką nuveikė. Jis vis nekantriau sukiojosi ant kėdės, o pasigirdus pertraukos skambučiui puolė pro duris pas ΛΚΙΛΛ. Visi, žinoma, nubėgo jam iš paskos. Staiga atsivėrė panelės Frik langas ir toji moteriškė iškišo laukan galvą. Tačiau, užuot ėmusi šnypšti, kad už bausmę Dumis ateitų vidun rašyti rašto darbo, ji maloniai tarė:

– Ei, vaikai, eikit visi į aikštę. Turiu viešnią.

O tada vėl uždarė langą ir net pamojavo jiems.

– Viešnia yra laimė! – nusišaipė Dumis.

Atrišęs ΛΚΙΛΛ, jis nusitempė asilą į aikštę ir užlipo jam ant nugaros.

– Visi žiūrėkit. Parodysiu triuką.

Suėmęs vadeles, jis atsistojo ant vienos kojos ir kaip akrobatas nujojo per mokyklos aikštę. Paskui atsistojo ant rankų ir pavarė ΛΚΙΛΛ risnoti prie gimnastikos sienelės.

– ΜΑΛΣΗΙ! Šitas sunkus! – šūktelėjo.

Šoktelėjęs ant sienelės, jis nuskriejo aukštyn ir kitoje pusėje vėl nusileido apačion. Deja, ΛΚΙΛΛ staiga sustojo, ir Dumis žnektelėjo ant žemės gyvuliui po kojų.

Asilas išsigandęs subliovė taip, tarsi būtų nukritęs lėktuvas.

Atsistojęs stačias Dumis paplekšnojo jam per nugarą.

– Būk ramus, aš nieko nejaučiu, – pasakė. – Kas nori pajodinėti? Stokit į eilę.

Išsyk atsirado eilė, ir likusią pertraukos dalį ΛΚΙΛΛ suko ratus su vis kitu vaiku ant nugaros. Jo kanopos smagiai kaukšėjo per plyteles, bet panelė Frik vis dar nesirodė lauke pasakyti, kad mokyklos aikštė – ne maniežas arba kad asilas turėtų emigruoti į Egiptą.

Pasigirdus skambučiui, ΛΚΙΛΛ kaip tik stovėjo po gimnastikos sienele. Išsigandęs asilas pasistojo piestu, nudūrė

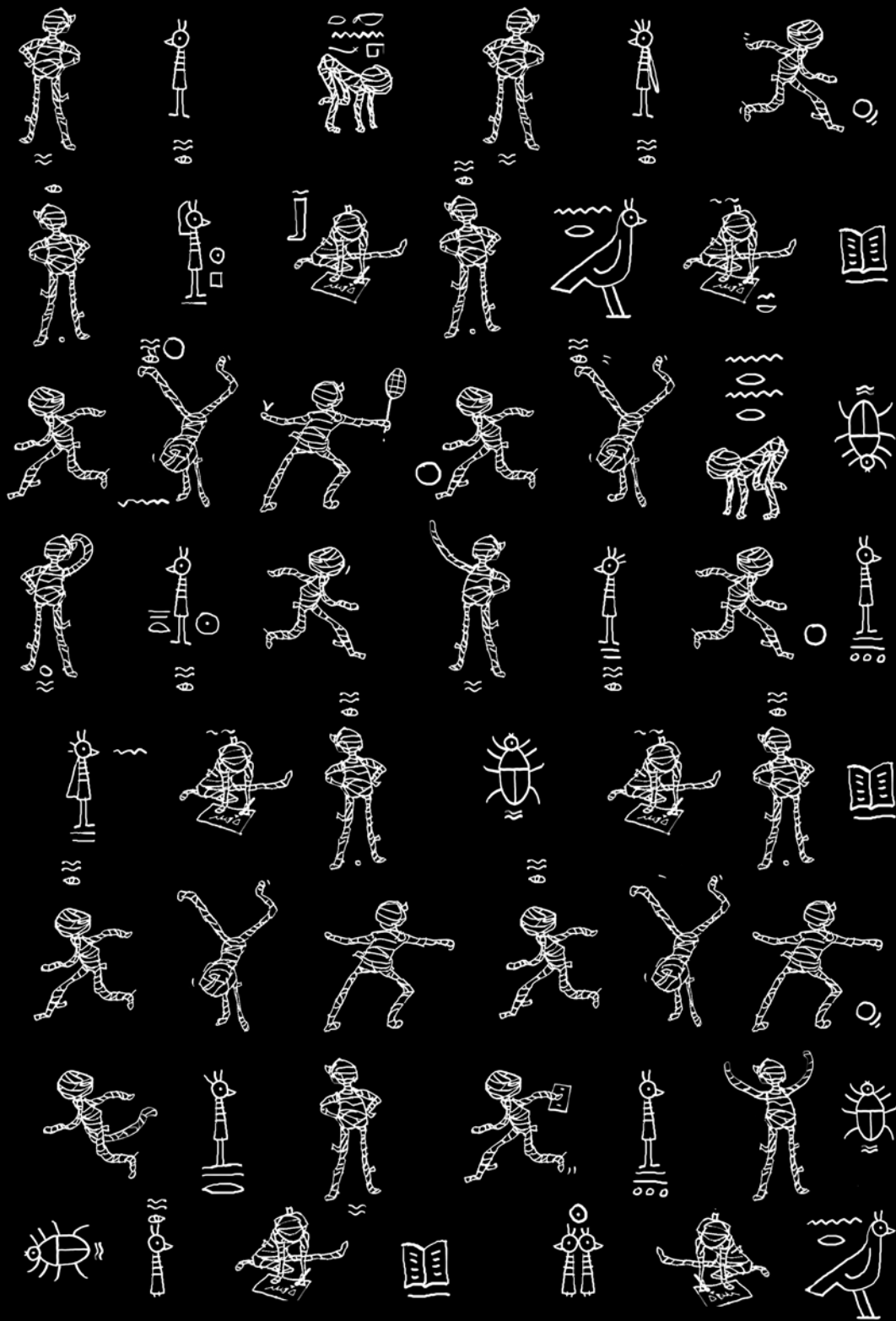

galvą ir daugiau nė kojos nepajudino. Visiems einant prie durų, Dumis mėgino nutempti jį ant žolės, bet juo smarkiau traukė, juo labiau ΛΚΙΛΛ spyriojosi. Galiausiai Dumis pririšo asilą prie gimnastikos sienelės ir su Gosu, antrą kartą vėluodami, nubėgo į klasę.

Laukdama jų prie durų stovėjo panelė Frik. Greta jos, laikydama rankoje baltą voką, stovėjo ponija juodais plaukais.

Nyderlandų rašytoja Tosca Menten (g. 1961 m.) už linksmas ir nuotykių pilnas knygas mėgstama ir giminėje, ir Lietuvoje. Tai jau ketvirtoji rašytojos knyga apie berniukštį Dumį – pačią tikriausią atgijusią mumiją ir Egipto faraono sūnų. Pabudęs šiais laikais, Dumis apsigyvena Goso ir jo tėčio šeimoje, lanko mokyklą ir nuolat papuola į juokingas ir pavojingas situacijas. Šioje knygoje Dumis toliau pykstasi su bendraklase Ana Lisa, vis krečiančia jam pokštus, ir paslaptinai pradingsta miesto šventės parade. Kas, jeigu kas nors supras, jog Dumis – iš tiesų mumija?

Redaktorė Danguolė Vanagaitė
Korektorė Erika Merkytė-Švarcienė
Maketavo Lina Eitmantytė-Valužienė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB „ScandBook“
Gamyklos g. 23, LT- 96155 Gargždai

Dumis vežimo priekyje užrašė kelis hieroglifus.

– Kas čia parašyta? – paklausė Gosas.

– Parašyta SEBEK-RA.

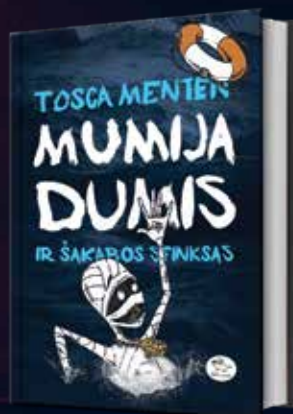
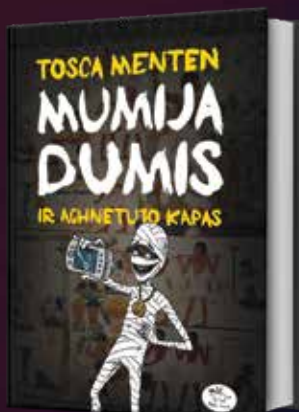
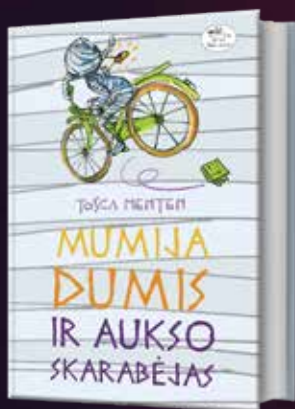
– Tai tas prakaito dievas?

– Netiki, ką? Bet tai tikra tiesa. SEBEK-RA yra vandens dievas.

Jis priprakaituoja visą Nilą.

Dumis yra ne paprastas nuo galvos iki kojų aptvarstytas berniukas, o tikrų tikriausia atgijusi senovės mumija! Tačiau tą žino tik jį į savo šeimą priėmę Gosas ir jo tėtis. O visi kiti mato tai, ką nori matyti – tiesiog išdykusį berniuką, nuolat įsipainiojantį į keisčiausius nuotykius. Šįkart Dumio laukia itin didelis pavojus būti atpažintam. Juk tikrai nesinorėtų būti gyvam uždarytam į muziejų!

Kiti **DUMIO** nuotykių!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-574-6

9 786094 415746